

1939

Al matí, al primer toc de sirena anunciadora de l'existència de bombarders alemanys, el petit grup jueu del barri d'Amaritzki s'havia enclaustrat a l'improvisat bunker antiaeri.

Queia el capvespre, el grup estava neguitós. Osnòfal, líder del grup dels jueus, i el seu germà petit Ricen, havien sortit al migdia a la recerca de queviures, i encara no havien tornat. La premissa d'accés era clara, tres tocs a la porta, acompanyats d'una contrasenya preestablerta.

L'exèrcit nazi avançava amb el seu eficaç *Blitzkrieg* sobre terreny polonès. Osnòfal i Ricen, carregats amb motxilles i bosses de mà plenes d'aliments, es disposaven a sortir de la botiga. S'havien de separar.

Amb un excel·lent calibratge sensorial, Osnòfal agafaria la davantera i trencaria pel carrer Daguerver, havia escollit el recorregut més llarg. Ricen observava com el seu germà gran li ofería el camí més directe i segur cap al refugi, mentre pensava en veu alta:

-Sempre t'ha de sortir la vena protectora, com quan érem petits!

Ricen, avançava arrambat a la paret de les cases de la Gran Via, només el separava del refugi uns 100 metres. El camí semblava lliure, no tenia cap més opció que fer una ràpida correguda fins el lloc. Així fou.

Entre les runes ciutadanes, Osnòfal va veure com els soldats obeïen ordres d'un suposat alt càrrec que, amb un plec de papers a les mans, segurament amb les adreces d'on vivien els jueus, assenyalava els edificis que havien de ser inspeccionats. Els inquilins eren agafats a la força i carregats en grans camions.

Calia aprofitar el moment per escapar d'allà!

La comunitat es mostrava agraïda amb Ricen però, on era Osnòfal?

-SSssshh! Escolteu si us plau!- Digué el que vigilava la porta.

-Toc, toc, toc!-

Es feu un silenci etern.

-Molta roba i poc sabó!-

-Lloat sigui Déu! *Simjá!*